

Algemene Beschouwingen Stichting Eén en Ander

26 mei 2006, Dinant, Fabrique de Couques et Pâtisserie Jacobs

Aanwezig: Gert Jan Verhoog (voorzitter), Leendert de Lange (vice-voorzitter), Lars Kuipers (secretaris), Gerhard van Roon (penningmeester), Juriaan Simonis (lid)

Opening

De voorzitter opent de zitting onder het genot van een éclair en een kopje koffie en maakt de andere bestuursleden deelgenoot aan een weemoedige herinnering. Ooit zat hij in dit zelfde décor van eiken lambrizeringen, sleetse tafeltjes en spiegels met Peter Habekothé, ondernemer te Vlieland, gelieerd aan onder meer de restauratie van het landgoed De Klinze in nabijheid van Leeuwarden. Habekothé, door de voorzitter getypeerd als een buitengewoon en edelmoedig mens die zijn talenten ten dienste stelde van het eiland, was in die tijd aan de grond geraakt, werd daarna onverwacht ernstig ziek en kwam te overlijden en de voorzitter wil even met de medebestuurders delen dat hier misschien wel de kiem ligt van de stichting Eén en Ander omdat hij daarna wel eens dacht: als we nou een stichting hadden, dan konden we nog wel eens een hommage brengen aan Peter Habekothé. Deze mijmering inspireerde de voorzitter ook tot de keuze van het stemminge vers van Gerrit Achterberg

Deïsme

De mens is voor een tijd een plaats van God.

*Houdt geen gelijktken nog iets bijeen,
dan wordt hij afgeschreven op een steen.*

*De overeenkomst lijkt te lopen tot
deze voleinding, dit abrupte slot.*

*Want God gaat verder, zwenkend van hem heen
in zijn miljoenen. God is nooit alleen.
Voor gene kwam een ander weer aan bod.*

*Wij zijn voor hem een vol benzinevat,
dat hij leeg achterlaat. Hij moet het kwijt,
al de afval, met zijn wezen in strijd.*

*Sinds hij zich van de schepping onderscheidt,
gingen wij dood en liggen langs het pad,
wanneer niet Christus, koopman in oudroest,
ons juist in zo'n conditie vinden moest;
alsof hij met de Vader had gesmoesd.*

Verslag 27-4

Naar aanleiding van het verslag van de vergadering van 27-4 hervat het bestuur enthousiast het gesprek over de teksten die de voor de donateurs der stichting te vervaardigen bumpersticker

moet sieren. Het dispuut concentreert zich rond de vraag of de tekst moet zijn 'Ik rem voor de dodo', 'ik rem voor dodo', al dan niet met hoofdletter geschreven, dan wel 'ik rem voor dodo's'. Argumenten worden gewisseld als salvo's mitrailleurvuur, en uit de wirwar kan als besluit worden gedestilleerd dat de tekst 'Ik rem voor dodo's' kan rekenen op het breedste draagvlak. De haastig in de aantekeningen van de secretaris gekrabbelde argumentatie 'omdat het beest nu eenmaal is uitgestorven' maakt de keus voor deze variant er niet helderder op, maar zo moet het dan maar wezen.

De ontwerpen voor de bumpersticker van de Deen Carsten Thomsen worden met algemene instemming begroet.

Naar aanleiding van de passages rond beleggende aapachtigen en het stichtingsvermogen meldt de penningmeester dat er via internet een spaarrekening met een rente van 3,75 procent kan worden geopend bij een bank die het geld wegzet in duurzame bedrijven. Niettegenstaande de stevige rente zijn de stichtingsmiddelen via een dergelijke rekening toch snel aan te roeren.

Als extraatje bij een dergelijke rekening komt de mogelijkheid te kiezen tussen een adoptiekip en een appelboompje.

De vergadering volgt het voorstel van de penningmeester en kiest voor de adoptiekip, dewelke een geregelde stroom scharreleieren naar de koelkasten der bestuursleden op gang zal doen komen.

De voorzitter wijst erop dat in de alinea's, gewijd aan een eventuele plaquette ter herdenking van Lodewijk Napoleon, naar deze het best kan worden verwezen als 'Koning van Holland'.

(Aanzet tot) essay

Het lid heeft, voortbordurend op de presentatie met lichtbeelden tijdens de inspirerende vergadering van 27 april, in samenspraak met de penningmeester de gedachten geordend over een te publiceren essay dat toekomstige activiteiten van de stichting kan schragen. Tot een essay heeft deze gedachtenwisseling nog niet geleid, echter wel tot een tiental stellingen die het lid een voor een aan de bestuursleden wil toelichten. Het is niet zozeer de bedoeling dat deze stellingen een eigen leven gaan leiden, maar wel dat ze de leidraad vormen voor het in het essay te verwoorden betoog.

De stellingen zijn:

- 1) Vertrouwen is een goede investering
- 2) Niet iedereen kan de beste zijn
- 3) Niet alle pech moet weg
- 4) Hij die zonder zonde is, werpe de eerste steen
- 5) Red de menselijke fout!
- 6) Bezinning is geen stad in China
- 7) Wie uitsluit, sluit zichzelf op den duur op
- 8) Kennis kan onmacht zijn
- 9) Waardering komt uit ervaring
- 10) Wie zich kwetsbaar gedraagt, maakt zich sterk

Vooraf merkt het lid op dat, ook al zou zijn toelichting in die richting kunnen wijzen, hij geenszins van opvatting is dat het vertrouwen binnen de samenleving versterkt zou kunnen worden door een herinvoering van maatschappelijke structuren uit het verleden. Met de stellingen en de bijbehorende onderbouwing wordt slechts beoogd uit te drukken dat door een samenstel van factoren van diverse aard vertrouwen in het intermenselijk verkeer thans minder vanzelfsprekend is.

Ad 1. Vertrouwen is een goede investering

Het gebruik van het woord 'investering' geeft aan dat het hier geen loterij zonder nieten betreft. De schenker van vertrouwen loopt enig risico. En omgekeerd: wij weten allemaal dat juist de verkoper van tweedehands waar die zegt dat hij te vertrouwen is, dat vertrouwen wel eens zou kunnen beschamen.

Vertrouwen is geen algehele maatschappelijke gemoedstoestand of een *Zeitgeist*, maar de resultante van een immens aantal microbeslissingen van mensen om elkaar al dan niet vertrouwen te schenken. Het lid wijst in dit verband op de werken van de kersverse winnaar van de Nobelprijs voor economie, Thomas Schelling.

Een goede illustratie van de positieve werking van vertrouwen is te zien in het verkeer en dan in het bijzonder het personenautoverkeer. Wij kunnen ons alleen dan enigszins gerust massaal met snelheden van boven de dertig meter per seconde verplaatsen, omdat wij er redelijkerwijs om kunnen vertrouwen dat anderen zich aan de regels houden of in ieder geval zelf ongeschonden thuis willen komen.

Een ander voorbeeld is het economisch verkeer. Financiers schenken enige mate van vertrouwen in de hoop profijt te hebben bij aldus gegenereerde economische activiteit. Daarbij zoeken zij een model waarbinnen de onontkoombare verliezen worden gecompenseerd door de te verwachten winst.

De belangrijkste waarde van vertrouwen zit hem echter in de dagelijkse omgang met anderen. Iedereen zou het liefst in een wereld wonen waarin je het touwtje gerust uit de brievenbus kunt laten hangen en waarin het schenken en ontvangen van vertrouwen niet eens meer een berekende uiting van welbegrepen eigenbelang, maar een vanzelfsprekendheid.

Ad 2. Niet iedereen kan de beste zijn

Ooit was er een tijd waarin, als je niet tussentijds aan oorlog of kolieken overleed, het eigen leven min of meer vaststond en dat van de nakomende generaties eveneens. In de Westerse wereld is dat thans anders. In beginsel kan iedereen alles worden. Dat is op zich positief te waarderen, ware het niet dat dat uitgangspunt omslaat in 'iedereen moet iets worden'. Enerzijds moet de maatschappelijke carrière opwaarts verlopen, anderzijds mag men niet meer middelmatig zijn. Iedereen doet aan een competitie mee, of het nu om het werk, het uiterlijk of de vrijetijdsbesteding gaat. Wie geen 'winner' is, is een 'loser'. De burgers van de voormalige DDR ontdekten bijvoorbeeld de val van de Muur dat met het langverwante geschenk van de vrijheid ook de verplichting tot presteren kwam. Voor onszelf geldt het maakbaarheidsideaal nog volop. Zie het voorbeeld van de Franse vader die de tegenstanders van zijn tennissende zoontje drogeerde.

Ad 3. Niet alle pech moet weg

Die 'rat race' die zich ook buiten de kantooruren afspeelt, creëert vanzelf frustratie.

Omdat wij nu niet de lotsberusting van een Oeigoerse boer of een Middeleeuwer hebben, willen wij dat pech en (vermeende) tegenwerking worden weggenomen.

Wij beklagen ons over het feit dat de skivakantie door sneeuwstormen wordt verstoord. En wij miskennen onze eigen tekortkomingen of – nog liever – rekenen ze aan anderen toe. Als wij iets verkeerd doen, komt dat door externe factoren die wij niet kunnen beïnvloeden, zoals het weer, onze 'korte lont' of het verkeersgedrag van anderen. Als wij er niet in slagen om enige berusting op te brengen wanneer wij met tegenslag worden geconfronteerd, zal de samenleving door de ontstane frictie opbranden.

Ad. 4 Hij die zonder zonden is, werpe de eerste steen

De verdraagzaamheid voor de vermeende fouten en tekortkomingen van anderen is dus gering. En aangezien wij allemaal 'anderen' zijn, neemt de frictie en frustratie navenant toe.

Het merkwaardige is dat wij zo gefocust zijn op het falen van andere, dat wij slecht in staat zijn te erkennen dat wij gelijkwaardige of zelfs dezelfde fouten maken. Bij schermutselingen in het verkeer of arbeidsconflicten is het meestal de ander die fout zit.

Om die spiraal van verwijten te doorbreken is behalve berusting ook zelf-kennis noodzakelijk.

Dit is de spiegelbeeldige variant op het geven en ontvangen van vertrouwen. In een klimaat van korzeligheid zijn ook de (bijna) perfecten verliezers.

Ad 5. Red de menselijke fout!

Wanneer de maatschappelijk nadruk ligt op het voorkomen van fouten en pech, zal dat op den duur ten koste gaan van de menselijkheid. De uitspraak 'vergissen is menselijk' is dan ook geen dooddooener. Naarmate de ruimte van mensen om vergissingen te maken verder wordt ingeperkt, verliezen zij aan menselijkheid.

De portier die alleen die mensen toelaat die op de lijst staan, verschilt in weinig meer van een robot. De eigen beoordelingsvrijheid wordt prijsgegeven voor de zekerheid van het wantrouwen. Niet alleen wordt het touwtje niet meer uit de brievenbus gehangen, de deur gaat helemaal niet meer open voor mensen die mogelijk een vreemde zijn.

Ad 6 Bezinning is geen stad in China

Veel van de voorafgaande observaties houden verband met een geringe aandacht tot bezinning. Traagheid en gelaagdheid worden niet meer positief gewaardeerd.

We leven in een wereld van 'zeggen wat je denkt, maar niet denken voor je wat zegt.' Het ideale politieke programma is een one-liner. De zwevende kiezer heeft de macht, zonder dat hij weet wat hij er mee aanmoet. Het is ondenkbaar dat we nog in staat zouden zijn om een kathedraal van Keulen of een Chinese Muur te bouwen.

Zelfs beschouwing wordt tot een gepland evenement gemaakt. Ambtenaren trekken de agenda's om op de 'hei' te gaan zitten. Om rust en kalmte te ervaren, maken we een (over)georganiseerde reis naar een ver oord.

Wat we missen is niet zozeer onthaasting (want is dat niet hetzelfde in een tragere versnelling), maar de vrijheid om onszelf te relativeren in het grote geheel.

Ad 7 Wie uitsluit, sluit zichzelf op

Steeds meer wordt de maatschappij zo georganiseerd dat het wantrouwen als uitgangspunt regeert. Men wil ieder risico uitsluiten. Dat geldt op het persoonlijk niveau ('s avonds doe ik de deur niet meer open), bij het bedrijfsleven (mensen met bepaalde postcode's krijgen geen pakjes meer bezorgd) en bij de overheid (de rechtbank met de detectiepoortjes). Dat brengt een onstuitbare cyclus op gang. Iedereen die geen maatregelen neemt, maakt zichzelf namelijk verantwoordelijk voor als het misgaat. Het gevolg is niet alleen de eerdergenoemde robotisering en het verlies aan beoordelingsvrijheid, maar ook een aantasting van de menselijke weerbaarheid. Wij kunnen steeds slechter omgaan met potentieel onprettige situaties. De wijkalcoholist is een 'structureel overlastveroorzaker' geworden, de pastoor een potentieel ontuchtpleger en de tieners die ongepaste dingen over de intercom in de trein roepen, zijn 'treinterroristen'. Bij al die verschijnselen horen wetten, maatregelen en plannen van aanpak met als einddoel dat het ongemak geneutraliseerd wordt.

Zo gaan wij toe naar een samenleving waarin iedereen zich opsluit tegen mogelijke gevaren.

Ad 8. Kennis kan onmacht zijn.

De hiervoor geschetste ontwikkeling vindt met name plaats omdat wij steeds beter worden in het maken van risicoanalyses. Dat wil zeggen: er kunnen meer potentiële risico's zichtbaar gemaakt worden. Bovendien hechten we ook meer belang aan de analyses.

In het traditionele intermenselijk verkeer, maakt meer kennis het makkelijker om de vertrouwenssprong te maken. Als het gaat om het omgaan met vreemden en niet-vertrouwde situaties is eerder het omgekeerde aan de hand.

Nu wij door onze regering allen aangewezen zijn tot onbezoldigd terrorismebestrijders, worden wij geacht wantrouwig door het leven te stappen.

Wantrouwen is echter ook een investering die gevoed moet worden, anders slaat het om in angst, onverschilligheid of een gevoel van machteloosheid.

Ad 9. Waardering komt voort uit ervaring

Wij waarderen ons eigen (en ook andermans) succes pas echt als we er moeite voor hebben gedaan. In die zin het schenken van vertrouwen goed kunnen passen in ons prestatiegerichte denken. Het blijft dan alleen raar dat wij degene die in een casino honderd euro verspeelt, stoer vinden terwijl degene die zich door een dakloze 5 euro laat lospraten, een sukkel is.

Ad 10. Wie zich kwetsbaar opstelt, maakt zich sterk

Kwetsbaarheid hoeft geen synoniem te zijn van breekbaarheid, maar het kan juist een teken van kracht zijn. Wie kwetsbaar is, kan een stootje hebben.

Wie zich kwetsbaar opstelt – of om een minder gekleurde term te gebruiken – wie risico durft te nemen – is daarmee niet laf of roekeloos.

Het schenken van vertrouwen en dus het aanvaarden van de risico's die daarmee gepaard gaan, is een deugd.

In de aansluitende beschouwingen reageren de bestuursleden op de stellingen en op de toelichting door het lid.

Aangaande de eerste stelling merken de overige leden op dat zij vinden dat het lid door de keuze van zijn voorbeelden vertrouwen te zeer als financieel-economisch fenomeen heeft gepresenteerd. De voorzitter vat het algemeen gevoelen samen met de opmerking dat vertrouwen een klassieke, maatschappelijke deugd is.

Als sprekende illustratie van de tweede stelling noemt de secretaris het kort geding dat de ouders van de Midlumse brugklasser Obe Alkema tegen een televisieomroep aanspanden om te bewerkstelligen dat hun zoontje alsnog de Achmea Kenniskwis zou winnen.

Naar aanleiding van de derde stelling citeert de penningmeester wijlen Claus von Amsberg: 'Westerlingen zijn goed in het oplossen van problemen, Afrikanen in het omgaan met problemen'. De secretaris ziet een trieste werkelijkheid waarin de mogelijkheid tot plicht wordt

De voorzitter merkt als veelvoudig ouder hoe zeer de commercie poogt te bevorderen dat ouders prestige denken te kunnen ontlenuen aan de aankopen die zij voor hun kinderen doen.

De penningmeester vat de denkbeelden samen met de gedachte dat, of men nu uit gaat van de Christelijke opdracht om te woekeren met zijn talenten dan wel van het liberale credo dat de mens het beste uit zich moet kunnen halen, zulks niet betekent dat men niet ook zijn beperkingen moet kunnen aanvaarden.

De voorzitter en de secretaris ervaren de consumptieve overmaat, maar ook de stortvloed aan informatie die over ons uit wordt gestort, als een bron van spanning.

De keuze om niet te kiezen is aan het verdwijnen.

Over de vijfde stelling merkt de penningmeester op dat door de flexibilisering van de maatschappelijke verhoudingen risicomijdend gedrag ontstaat. De bewaker voelt geen loyaliteit meer ten opzichte van het object dat hij bewaakt en kiest dus voor de veilige weg. Zo verdwijnt de coulance die men in de normale menselijke omgang zou verwachten. De voorzitter benadrukt de wederkerigheid van het geven van ruimte om fouten te maken. Wie goed doet, goed ontmoet.

Naar aanleiding van de zesde stelling zou de voorzitter willen benadrukken dat bezinning niet hetzelfde is als berekening. Hij neemt een tendens waar, waarbij men de reflectie uitsluit door zich achter de geavanceerdheid van een computerprogramma of een model te verschuilen.

De zevende stelling doet de secretaris terugverlangen naar het jaar dat hij over het Westelijk halfroond zwierf. Dat jaar was mede zo geslaagd, omdat hij keer op keer zijn vertrouwen aan wildvreemden heeft geschonken.

De vice-voorzitter wijst erop dat de genoemde zelf-uitsluiting nu al plaats vindt onder bejaarden, waardoor de onzekerheid vanzelf een negatieve zekerheid wordt.

De voorzitter haalt Hans Wiegel aan, Haags politicus in zelfverkozen ballingschap: 'Ontspan, dan lukt alles'.

Men moet het recht op niet-weten niet verliezen, verzucht de penningmeester.

Hij wijst in dit verband op de loden last die de mogelijkheid van pre-embryonale diagnostiek voor aanstaande ouders kan genereren. De voorzitter vertelt over het verlamdend effect van de afrekencultuur op de ambtenarij. Terloops voorziet hij de crisiscommunicatiebranche van het etiket 'betaalde bangmakerij'.

Over de tiende stelling wordt opgemerkt dat Mahatma Gandhi en – in mindere mate de Leidse burgemeester Pieter Adriaansz. Van der Werff de kracht van kwetsbaarheid illustreren. De voorzitter laat echter weten grote moeite te hebben met het begrip 'kwetsbaarheid', mede als gevolg van cursussen waarop hij heeft moeten leren om zich 'kwetsbaar' op te stellen. Hij

zegt niettemin de stelling te onderschrijven mits voor 'kwetsbaarheid' een synoniem wordt gevonden dat geen aversie bij hem oproept.

De voorzitter spreekt de hoop uit dat het essay in de eerstkomende bestuursvergadering kan worden besproken. Daarna kan worden gezien of de als uitgangspunt genomen stellingen alsnog als ijkpunten in stelling kunnen worden gebracht, waarbij wordt opgemerkt dat het in dat geval nuttig zou zijn naar een getal van tien te streven.

Huishoudelijk reglement

Het huishoudelijk reglement van de stichting rijpt als karaktervolle wijn in de kelders van het geheugen van het lid. Het zal in de eerstkomende vergadering ter vaststelling worden geagendeerd.

De stichting in Europees perspectief

In de vergadering van 27 april is besloten dat dit punt tijdens de algemene beschouwingen opnieuw aan de orde zou komen.

De secretaris, die aan de inhoud van de discussie geen vastomlijnde herinnering heeft, neemt de gelegenheid te baat om aan te snijden dat de website van de stichting wat hem betreft een welkomspagina in de hoofdtalen van de EU – Engels, Duits, Frans, Spaans – zou verdienen. De vice-voorzitter roept in dit verband in herinnering dat de statuten van de stichting het werkkterrein geografisch ook Europees zien.

De bestuursleden stemmen in met de suggestie van de secretaris, waarbij de voorzitter opmerkt dat, om kernachtig de doelen van de stichting meertalig te kunnen benoemen, het raadzaam is de publicatie van het essay af te wachten, en het lid de hoop uitspreekt dat er vertalers te vinden zijn die voor dit maatschappelijke doel hun diensten kosteloos beschikbaar stellen. De vice-voorzitter zou in de introductietekst ook het hoe en waarom van de dodo in het wapen uitgelegd willen zien.

De penningmeester haakt aan op de discussie van 27 april, die hijzelf initieerde. De eerder gevoerde discussie concentreerde zich op de vraag of de stichting een standpunt zou moeten hebben over de Europese integratie en de doelstellingen van de Europese Unie. Zou de stichting ooit een beroep willen doen op Europese Fondsen, dan zou de stichting toch voor zichzelf moeten bepalen hoe men tegenover Europa staat.

De voorzitter brengt in het midden dat, nu de stichting via het essay als het ware haar eigen grondwet formuleert, het een idee ware deze tegen de Europese Grondwet aan te houden. De vice-voorzitter vraagt zich ernstig af of de stichting met de discussie over Europa bezig zou moeten houden; het aardige van de stichting is nu juist dat deze zijn discussies niet laat bepalen door de politieke waan van de dag. Natuurlijk zou de stichting zich in allerlei (globaal) politieke discussies een standpunt kunnen aanmeten, maar daar gaat het niet om. Wezenlijker lijkt hem dat wat de stichting vindt, in een breder (Europees) kader kenbaar wordt gemaakt.

De voorzitter doet een poging de tot nog toe gekozen benaderingen te verzoenen, of beter – daar het gekozen woord een conflict suggereert – een evenwicht daartussen te vinden. Een stellingname over de doelen van de EU en de Europese integratie kan zich opdringen op de moment dat de stichting een beroep zou willen doen op Europese geldstromen. Dat is nu

niet aan de orde. Terwijl de stichting op dit moment de eigen kernwaarden formuleert, kan dit punt worden uitgesteld tot een moment dat deze kernwaarden ook aan andere levensbeschouwingen kunnen worden getoetst.

Het lid wil bepleiten dat de stichting zich niet blind staart op de entiteit van de Europese Unie als het gaat om de Europese integratie.

De secretaris kan zich erin vinden dat de notulen van deze vergadering worden gelicht op het moment dat de tijd rijp is om deze discussie te hervatten.

De penningmeester wijst erop dat de stichting, alleen al in de keuze van de locaties voor de algemene beschouwingen, er blijk van geeft het eigen functioneren ruim te zien en over nationale grenzen heen te denken.

Vijfjarenplan

De voorzitter heeft aangegeven behoefte hebben aan het vervatten van de huidige en toekomstige activiteiten in een meerjarenplanning, als zachte dwang voor het bestuur en als vorm om met elkaar het gevoel te houden dat de stichting de wind in de zeilen heeft. Hij stelt voor een activiteitenschema op te maken voor de periode tot 2010. De secretaris zal dit doen in de vorm van een matrix, aangevuld met een groslijst van in respectievelijke vergaderingen geformuleerde ideeën die nog niet de status van project hebben.

De voorzitter vraagt de vice-voorzitter of deze, nu hij geroepen is tot het lokaal bestuur in de pittoreske badplaats Noordwijk, nog tijd verwacht te hebben om zitting te hebben in het comité van uitvoering van de mr. R.A. Gonsalvesprijs. De vice-voorzitter beantwoordt bevestigend.

Na ook de planningen voor Op het Zand en de plaquette voor Lodewijk Napoleon te hebben doorgenomen, memoreert de voorzitter dat zijnerzijds twee mogelijke initiatieven op de groslijst van ideeën kunnen worden geplaatst, te weten:

- de toekomst van het dagblad
- de Noord-Zuid as der Nederlanden

De voorzitter brengt ook nog in het midden dat na publiceren van het essay wellicht de persoon van de vice-voorzitter van de Raad van State in enige vorm bij de activiteiten van de stichting kan worden betrokken.

Voorts roept de voorzitter in herinnering dat hij de bestuursleden heeft doen toekomen het pamflet 'Aan het volk van Nederland', in 1781 anoniem gepubliceerd en geschreven door patriottenleider Johan Derk van der Capellen tot den Pol. De voorzitter betoogt gloedvol hoe de overheid fel heeft gejaagd op de auteur van het schotschrift en een beloning uitloofde van 15.000 gouden ridders. De mare wil dat de onafhankelijkheidsverklaring van de Verenigde Staten mede op dit pamflet is gesteld.

Na Van der Capellens overlijden is een Italiaans beeldhouwer gevraagd een standbeeld te vervaardigen. Dit zou oorspronkelijk worden geplaatst in de kerk te Zwolle, waar zich het familiegraf bevindt, maar na de inval van Pruisische troepen in 1787 is het er nooit meer van gekomen; de voorzitter weet dat de beeldengroep nu in de tuin staat van een Romeinse villa. Zou het niet een mooi idee zijn deze beeldengroep naar Nederland te krijgen, zo vraagt hij zich af. Ze zijn immers uit Nederlandse gelden betaald, en het zou een aardige, niet onomstreden actie kunnen worden.

Voelt het bestuur hier iets voor?

De penningmeester vindt het idee prikkelend, maar denkt dat de actie zorgvuldige planning en afstemming vereist.

Het lid vindt de actie zonder meer de moeite waard, maar is een beetje afgeschrikt door Van der Capellens oproep voor volksmilities; het lid koppelt deze aan het 1e amendement van de Amerikaanse Grondwet, het recht wapens te dragen. Het lid beseft echter de historische context van een en ander. De voorzitter benadrukt dat Van der Capellens volksmilities inderdaad moeten worden gezien in de tijdgeest, als wapening tegen de onderdrukking door de stadhouders.

De secretaris spreekt zich eveneens uit voor de actie, maar plaatst een kanttekening bij de observatie dat deze 'recht zou doen aan de geschiedenis'; geschiedenis als zodanig is een product van al dan niet toevallige gebeurtenissen en interpretatie, is geen vaste waarde maar wordt voortdurend gemaakt en veranderd.

De vice-voorzitter prijst het idee van de voorzitter, vooral omdat in Nederland geschiedenis iets lijkt te zijn van na de Tweede Wereldoorlog.

De secretaris zal het idee toevoegen aan de groslijst. Te zijner tijd kan het aan de matrix van het meerjarenplan worden toegevoegd.

Rondvraag

Naar aanleiding van een vraag van de secretaris betreffende ontbrekende stukken voor de website zeggen vice-voorzitter en lid toe hun respectievelijke bijdragen (cv's, ontbrekende passages Gonsalvesprijs voor jaarverslag 2005 en jaarplan 2006) voor 3-6 aan de secretaris te doen toekomen.

Sluiting middels een stemmig vers vindt eerst des avonds plaats.

Naschrift van de voorzitter

De voorzitter heeft, bij bespreking van dit verslag, aangegeven akkoord te kunnen gaan met de weergave van deze algemene beschouwingen, maar wenst middels een naschrift zijn huiver bij de term 'kwetsbaarheid' nader toe te lichten:

De voorzitter heeft enkele minder goede ervaringen met wat hij *hedonisme* zou willen noemen. Sommige mensen lopen in zijn ogen te koop met zogenaamde *kwetsbaarheid*. Het komt op de voorzitter steeds een beetje klef over en lijkt hem verdacht veel op een soort zelfbeleving in de kring. Daarom is hij huiverig voor het gebruik van dit begrip. Met deze kanttekening is de voorzitter echter geneigd zich erbij neer te leggen, omdat hij overtuigd is van de juiste bedoeling van de medebestuurders.